

съгледали огнь по ближните височини, и въ зори съ голѣма радостъ видѣли тамъ, християнска войска. Собѣский и Карлъ Лотарингский рѣшили да не чакать вече и тутакси се ударили християне ти съ юначество то си и съ искусство то си съвсѣмъ надвили; безбройна та неприятелска войска ударила на бѣгъ като подивѣла, и станътъ си, който билъ пѣленъ съ тежко имане, обирано отъ различни мѣста, оставила го плѣчка на побѣдителите ти (1683 год.). Вѣнчане ти посрештнали Собѣский съ неисказана радостъ, като свой избавитель; нѣ Леополдъ кога се върналъ въ столица та си, обходилъ се студено съ него. Подиръ това много маджарски градове били отнети отъ Турци ти. Недостойний Кара Мустафа билъ посѣченъ по заповѣдь на Султанъ тѣ.

Война та съ Турци ти се протакала оште много врѣме. Въ нея зели участие Русия и Венецианската республика, заедно съ Германия и Полша. *) Най-сетнѣ побѣдите на Австрийский войвода Принца Евгений Савойский накарали Султанъ тѣ та склонилъ на миръ въ Карловець (1699 год.), и се отрелъ отъ много свои владовишта въ Маджарско. Тая съединена борба на християнски ти господарства срешта отоманска та държава докарала голѣмъ ударъ на нейна та сила. Оттогава тя по лека лека зела вече да испада.

*) Въ това врѣме са били кримски ти опълчения на князь Василий Галицинъ (любимецъ тѣ на царева та дъщеря София), и послѣ азовски ти опълчения на Петра Великий. Венециане ти въ тая война отнели отъ Турци ти Морея (нѣ за малко врѣме); бомбите на тѣхна та флота съборили нѣкои стари паметници на грѣцкото искусство въ Атина и между друго една честь отъ украшения та на прочутий Партемонъ.